

Ouders hongeren peuters uit

Meisjes van 1, 2 en 3 jaar oud leefden in het donker tussen uitwerpselen

Een moeder van 25 en haar ex-man van 33 uit Beveren stonden gisteren terecht omdat ze hun drie dochtertjes zwaar verwaarloosden. De meisjes van een, twee en drie jaar oud kregen nauwelijks te eten, werden nooit gewassen en leefden in het donker. Danny Bontinck

"Ik heb meermaals gesmeekt om mij te helpen maar het haalde niets uit", 25-jarige moeder van de meisjes

'Ik heb altijd het beste voor mijn kinderen gewild. Ik zal dit mezelf nooit vergeven', snikte de 25-jarige moeder gisteren voor de rechtbank in Dendermonde. Tussen haar tranen door schoof ze de schuld voor de verwaarlozing van haar drie dochtertjes in de schoenen van haar man. 'Hij had de bankkaart van mijn bankrekening. Ik zag geen uitweg.' De 33-jarige vader, die intussen gescheiden is van de moeder, daagde niet op voor het proces.

Eind januari 2008 viel de politie binnen in het huis van het gezin in het Oost-Vlaamse Beveren. Drie dagen eerder was de vrouw voor het geweld van haar man gevlucht naar een tante en had ze bij de politie een klacht ingediend. 'Telkens als hij gewelddadig werd, waarschuwde ik de politie. Ik heb meermaals gesmeekt om mij te helpen. Het haalde allemaal niets uit', stamelde de vrouw gisteren.

Maar wat de agenten aantreffen, tart alle verbeelding. 'Hun jongste kindje, toen net één jaar oud, woog amper vijf kilo', zei de openbare aanklager. 'Het meisje kon nog niet eens rechtop zitten. Het kreeg enkel halfvolle melk verdund met water te eten. Het meisje van twee jaar was zo ondervoed dat ze niet kon rechtstaan. Met hun dochtertje van drie was het niet beter gesteld.' Volgens de wetsdokter werden de meisjes maar net op tijd naar het ziekenhuis gebracht. Was de politie enkele dagen later gekomen, hadden ze de gruwel wellicht niet overleefd.

Nooit gewassen

Als een tiran heerste de vader over het gezin. Zijn drie kinderen moesten met de buik tegen tafel gedrukt rechtstaand eten, zodat ze niet op de grond zouden morsen. Intussen keek hij naar televisie. Als één van zijn dochtertjes het waagde het hoofd naar de televisie te wenden, werd haar bord weggenomen.

Toen ze door de politie werden weggehaald, droegen de drie meisje stinkende kleding en liepen ze rond in vuile luiers. 'Ze werden niet gewassen en het huis werd nooit schoongemaakt. In de kamers van de kinderen lagen uitwerpselen. Het gezin leefde in het donker. De rolluiken moesten altijd naar beneden blijven', aldus nog de openbare aanklager.

'Ik was bang voor hun vader', snikte de moeder als enige verklaring. 'Het begon allemaal na de geboorte van ons eerste dochtertje. Hij had alleen nog oog voor zichzelf.' Toch kwamen er nog een tweede en een derde kind. Toen ze wegvluchtte, was de vrouw zwanger van een vierde meisje. 'Hij wou zeven kinderen. Omdat ze thuis met zijn zessen waren en hij beter wou doen. Hij zei dat dit ook goed was voor de belastingen.'

Aan de rechtbank toonde de vrouw een foto van haar vier kinderen zoals ze nu leven. Na hun verblijf in het ziekenhuis en zeven maanden in een instelling, besloot de jeugdrechtbank dat de drie meisjes ondanks alles terug naar de moeder konden. 'Ik ben ze elke week in de instelling gaan opzoeken. Hun vader zagen ze nooit meer. Mijn dochters hebben nu een normaal leven. Ze gaan ook eindelijk naar school.' Ook volgens de openbare aanklager stellen de kinderen het ondanks alle gruwel nu al bij al goed.

Tegen de man vorderde de openbaar aanklager twee jaar cel, tegen de moeder een straf met uitstel, gekoppeld aan de voorwaarde van sociale begeleiding. Vonnis op 22 februari.